No. 100.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 23 Augustus.

INGEZONDEN STUKKEN.

Bij de komst van Z. M. Willem II, in Zeeland.

(den 23 Augustus 1841.)

Welkom, Koning! welkom Vorst!
Aan de Zeeuwsche stranden!
Juichen doen we uit volle borst,
Nu we U aan zien landen!

Zie slechts rond U, hoe de vreugd
Elk gelaat doet gloeijen:
Zie, hoe ouderdom, hoe jeugd
Om U heen komt vloeijen.

Ieder wil den Koning zien;
Ieder Hem begroeten;
Ieder Hem zijn hulde biên,
Hem Zijn komst verzoeten.

Neen, dat is geen huich'larij,
Geene schijnvertooning:
't Volk, 't geheele volk is blij,
Veinst niet voor zijn' Koning.

Maar, — wat deedt Gij dan, o Vorst!
Dat U dus doet minnen?
Deed de schepter, dien Gij torscht,
U de harten winnen?

Neen voorwaar, dat is het niet;...
Schepters, hoe vaak noodig,
Vond men, in dit rijksgebied,
Soms toch overbodig.

Schepters, 't zinnebeeld der magt,
Kunnen *eerbied* wekken;
Vreeze soms voor woeste kracht;
Maar — de harten trekken?...

Neen, *dat* kan de schepter niet,
Niet alleen verrigten;
Geene *geestdrift*, als Gij ziet,
Geene *liefde* stichten.

Is 't Uw grootsche heldenaard?
Zijn 't Uw schoone daden?
Zijn 't de lauw'ren, die Uw zwaard
Op Uw kruin deed laden?

Is 't gehechtheid aan 't Geslacht,
Dat zoovele braven,
Dat ook U heeft voortgebragt,
Die Hunn' roem zult staven?...

Of wel de eerbied, dien Gij toont
Voor den *held der baren?*
Dat, — waar 't RUYTERS deugden kroont, —
Ge U bij 't volk komt scharen?

Neen, — dat alles kon nog niet
Zóó de harten trekken,
Zulk een geestdrift, als Gij ziet,
Bij Uw komst verwekken.

Maar, — de bron der vreugde en min,
In elks oog te lezen,
Is: — DAT GIJ, MET ZIEL EN ZIN,
'T VOLK TEN VRIEND WILT WEZEN.

Dit *'s* Uw woord: en reeds de daad
Deed dat woord vertrouwen; —
Deed een' schoonen dageraad,
In Uw komst aanschouwen.

Dit, ja Vorst! *dit* is de bron
Van die liefde-blijken:
Dat Uw hart omvatten kon
De armen en de rijken.

Dat Gij *alle* burgers mint,
Groot en klein te gader;
Allen zijn wilt tot een vriend,
Tot een' weldoend' vader!

Zoo wil Hij, die allen riep,
[illegible] geluk te smaken,
Die hier Vorst en bedel'aar schiep, —
't Goed met *allen* maken.

Niet slechts *ryken* gaf Hij 't oord,
't Lustpaleis der aarde:
De *arme* heeft hier, naar Zijn woord,
Vaak nog hooger waarde.

Is 't soms ergens deze leer
Roekeloos vermeten,
Gij, o Vorst! belijdt haar weer,
Zult haar niet vergeten.

Geene grootheid, geen geboort'
Moet *alleen* genieten:
Maar, 't geen *allen* toebehoort,
Moet voor *allen* vlieten.

't Is de liefde van den Vorst;
't Zijn Zijne ed'le gaven;
't Is 't gevoel, dat in Zijn borst
Gloeit voor alle braven.

't Is voor elk een deel van 't zoet,
Van 't genot van 't leven,
Van de vruchten, van het goed,
Dat deze aard kan geven.

't Is bescherming tegen druk
En de magt der sterken,
Die der zwakken klein geluk
Vaak nog zeer beperken.

't Is voor allen welvaart, vreugd,
Loon op 't nijv're streven:
Winst in wijsheid, kennis, deugd, —
Ooft voor beter leven.

«Dit" (o wis! het is Uw woord:)
«*Zal* Mijn volk genieten:
«Dat, wat *allen* toebehoort,
«*Zal* voor *allen* vlieten."

En — dit woord zal *waarheid* zijn,
Bij een *krachtig* streven:
Nederland, hoe zwak en klein,
Zal, (weer sterk,) herleven.

Sterk door eendragt, sterk door deugd,
Sterk door welvaarts-bronnen; —
Sterk, als ware een nieuwe jeugd
Voor dit land begonnen.

Sterk, door liefde tot zijn Vorst,
Die zijn heil woû stichten,
Daar 't — voor wie Hem schaden dorst,
Buigen zou, noch zwichten.

Vorst! ziedaar dan d' ed'le taak,
Door U af te werken!
Hij, der Vorsten veil'ge baak,
Zal Uw pogen sterken.

En de trouw, Uw huis betoond,
Trouw beproefd door de eeuwen,
Woont, waar elders ze ergens woont,
Ook in 't hart der Zeeuwen.

Slaven niet, maar mannen ja,
Zal dit oord U schenken,
Waar Ge ook immer, vroeg of spâ,
Ze, U ter hulp, moogt wenken.

En gewis der Zeeuwen min,
Nu nog, als voordezen,
Blyft Hem, die met ziel en zin
't Volk ten vriend wil wezen.

Wees dan welkom, waardig Vorst!
Aan de Zeeuwsche stranden!
Juichen doen we uit volle borst,
Nu we U aan zien landen!

X.

Manifesten van Espartero.

III.

Onze lezers gelieven ons te verschoonen, dat wij nog een *derde* artikel aan die stukken toewijden. *Spanje* is nog altijd een te gewigtig land, in de rei der Europesche staten, en deszelfs lotgevallen en rampen hebben, gedurende eenen geruimen tijd, te zeer de algemeene belangstelling gaande gehouden; daarenboven wordt er nu, door de wisseling van stukken van wederzijden, te veel licht over de vroegere en tegenwoordige gebeurtenissen in dat land, en de oorzaken die er toe medewerkten, verspreid, dan dat wij zouden te vreezen hebben, hier eene voor onze lezers onverschillige en onbelangrijke stof te behandelen; al ware het zelf niet, dat dit land, na zooveel worstelens, onder de *constitutionele* staten in Europa zijne plaats hebbende ingenomen, ook deswege, onze sijmpathien moet tot zich trekken.

Wij wilden nu eenige oogenblikken stil staan, bij de laatste allocutie van den Heiligen Vader, waarop almede een manifest, in antwoord, van de Spaansche regering gevolgd is.

Zoo ooit of ergens, dan is ook vooral nu weder, in de gebeurtenissen van Spanje, gebleken het schadelijke, voor vreemde staten, der vereeniging van geestelijke en wereldlijke oppermagt in een en hetzelfde Hoofd; of, met andere woorden, de daaruit onfeilbaar voortvloeijende vermenging van godsdienstige met staatkundige begrippen en beginselen, en de vreemdsoortige, vaak onverklaarbare werking en handelingen naar buiten, welke van die vermenging het gevolg moeten zijn.

Als hoofd der kerk, als voorstander en bevorderaar eener godsdienst, die liefde, vrede en orde en ondergeschiktheid en gehoorzaamheid aan de gestelde wereldlijke magten predikt, moet de H. Vader zeer dikwerf geroepen worden tot handelingen en maatregelen, waartegen het belang Zijner *wereldlyke* magt, of dat der *staatkunde* van Zijn Hof zich verzetten.

In de *eerste* betrekking moet Z. H. steeds den vrede, het welzijn der volken, in de *laatste*, [zoo als de staatkunde tegenwoordig nog wordt begrepen,] niet zelden den oorlog, de verzwakking, ja den ondergang zelfs, van deze of die regering, van dit of dat volk, als wenschelijk beschouwen.

Stellen wij de vraag: wat, bij dezen tweestrijd tusschen verschillende betrekkingen en pligten, meesttijds het overwigt behoudt, — dan schijnt het ons, in den regel te zijn: *de staatkunde* van het hof van Rome.

De strekking, het doel der *godsdienst* kan met geene mogelijkheid zijn: *de uitbreiding, de vergrooting van* WERELDLIJKE *magt en invloed.* De verhevene grondlegger van het Christendom, de wijze waarop *Hy* zijne leer, Zijne godsdienstige beginselen en gevoelens wilde doen veld winnen en zegevieren, mitsgaders de uitkomst, door *Hem* verkregen, toont genoeg, dat Hij hiertoe geene *wereldlyke* magt begeerde, noch behoefde.

Volgden zij, die zich Zijne stedehouders noemden en nog noemen, steeds dit voorbeeld na? Dan wel, bezigden zij de magt en invloed, dien hunne *geestelyke* betrekking Hun schonk, meesttijds, tot vergrooting en uitbreiding hunner *wereldlyke* magt — dat is *die* magt, welke ook de *stoffelyke* belangen der volken regelt en bestuurt, of er invloed op uitoefent?

Inderderdaad, zoo wij met een onbevooroordeeld oog de in de geschiedenis van vroegere eeuwen, en ook die dezer dagen, geboekte handelingen van de *hoofden der kerk* nagaan, dan vinden wij daarin onmiskenbaar het beginsel uitgedrukt en gehuldigd: dat Zij, door zich allerwege *wereldlyke* magt, — invloed ook op de *stoffelyke* belangen der volken te verschaffen, hunne *geestelyke* roeping moesten trachten te vervullen, zich hunne *godsdienstige* taak gemakkelijk moesten pogen te maken.

Wij willen hier maar niet breedvoerig uitweiden over de magt, welke die Vaders in vroege eeuwen zich, zelfs over Keizers, Koningen en Vorsten, en op de staatkunde van dezen, hadden aangematigd; noch over de straffen en vernederingen, aan deze opgelegd, wanneer zij, zelfs in wereldlijke zaken, niet overeenkomstig de voorschriften of inzigten dier Vaders gehandeld hadden.

Maar wij herinneren hier de pogingen, om, door het uitoefenen van wereldlijke, van *stoffelyke* magt, ook nog in DEZE dagen, de *geestelyke* magt, in *hare* taak en bemoeijingen te ondersteunen.

Of wat is het anders dan *stoffelyke* magt, die men wil aanwenden:

Wanneer men groote bezoldigingen van de natie vordert, voor de hooge geestelijken, op dat deze luister pracht en grootheid zouden kunnen ten toon spreiden?

Wanneer men de huwelijken, tusschen belijders van verschillende godsdienst, belemmert of verhindert?

Wanneer men, zoo als in Spanje, zich als partij en verdediger en wreker opwerpt, voor hooge en lage geestelijken, die hunne vreedzame en heilige roeping vergetende, en in stede van, op het voorbeeld van hunnen meester, te gelasten, dat de leden hunner kudde — die het zwaard voor de zaak van hunne leer, die der ware godsdienst (zoo zij meenden) wilden trekken, — dat zwaard in de schede zouden steken, — zelven het zwaard daaruit trokken, en zich aan het hoofd stelden dier benden, welker bestemming en bedoeling was: moord en vernieling onder hunne medeburgers en mede-christenen aan te rigten?

Wanneer allerwege de *stoffelyke* belangen van kerken en kloosters en derzelver inkomsten en bezittingen, vaak

tot in haar fijne bijzonderheden, worden verdedigd en voorgestaan, als hadden de godsdienst en de waarheid nu iets anders noodig, om zich den weg tot de hoofden en harten der menschen te banen, dan in den tijd des Heilands en Zijner discipelen; of als waren de dienaren der kerk, met opzigt tot hunne tijdelijke, tot hunne *stoffelyke* belangen, *boven* de wetten der wereldlijke magt, *boven* de overige burgers der Staten verheven?

Wanneer men, zooveel immers mogelijk, aan de wereldlijke magt ook den volstrekt noodigen invloed wil ontnemen op de *verstandelyke* vorming en ontwikkeling zoo der toekomstige leeraren, als der jeugdige burgers van den staat; op de benoeming en bezoldiging van hen, die de eerste en noodzakelijke kundigheden, voor den kring van het *gewone* leven, aan het opkomend geslacht moeten mededeelen?

Wanneer men, door *openbare* veroordeeling en afkeuring van de daden der wereldlijke magt, op den geest en de stemming der onderdanen werkt, de liefde voor, en het vertrouwen op die regeringen bij hen ondermijnt, en het gevaar voor burgerkrijg en al de gruwelen, er aan verbonden, doet geboren worden?

Dat alles wijst genoegzaam aan, dat men *wereldlyke* magt en invloed wil bezitten en uitoefenen, om te zekerder de *geestelyke* doeleinden te kunnen bereiken.

Het is waar, de Vorsten hebben, reeds in vroegeren tijd, veel gedaan, om de wereldlijke magt, die zich de H. Vaders door middel hunner geestelijke betrekking wisten aan te matigen, te fnuiken en te knotten; doch het schijnt voor dezen tijd bewaard, — de tijd waarin het woelen, streven en worstelen der volken, ter bekoming van meerdere staatkundige en burgerlijke vrijheid zulk eene schoone gelegenheid aanbiedt, om in troebel water te visschen, en een deel der ontwrongene magt weder terug te winnen, — het schijnt voor dezen tijd te zijn bewaard, het Hof van Rome weder in *wereldlyke* magt te zien toenemen, en de Vorsten en Regeringen *of* voor hetzelve te zien buigen, *of* door hetzelve in moeijelijkheden te zien wikkelen.

Tot deze beschouwingen werden wij geleid, door de lezing der klagten van den H. Vader in deszelfs allocatie, en de verdediging daartegen door de Spaansche regering.

Wij vinden in die allocatie eene beoordeeling, eene gisping en nietig-verklaring van daden der regering en der wetgevende magt van Spanje, door de hoogste wet, die der noodzakelijkheid als onvermijdelijk voorgeschreven, en grootendeels behoorende tot de attributen der wereldlijke magt, die toch wel, wanneer het land, door burgeroorlog wordt geteisterd, geregtigd zal moeten geacht worden, om diegenen welke hare gevaarlijkste en hardnekkigste vijanden waren, te overwinnen, te straffen, en voor goed onschadelijk te maken. Dat is het regt des oorlogs, dat van zelfbehoud: en wie van de toepassing van hetzelve het slagtoffer werd, had zulks eenig en alleen zichzelven te wijten.

Tot de attributen der *wereldlyke* magt zal het ook wel behooren, amnestie te verleenen, wegens staatkundige vergrijpen aan hen, die zij meent daarop aanspraak te hebben, en aan welke zij die, zonder nieuwe gevaren voor den Staat, meent te kunnen schenken: aan *haar* ook het regt, tot uitsluiting dergenen, van welke zij nieuwe aanslagen tegen de veiligheid van den Staat mogt te duchten. En behoorden nu vele geestelijken onder deze laatsten, dan is het eene valsche bewering, dat de *regten der kerk* door de uitsluiting mede zouden worden aangerand; want het behoort *niet*, en kan niet behooren tot de regten der kerk, om eenige wereldlijke magt te dwingen, aan overtreders der staatswetten of oproerige onderdanen vergiffenis te schenken, wanneer daardoor de veiligheid van den Staat op nieuw zou kunnen worden in gevaar gebragt.

Het regt van zelfbehoud van den Staat of eener regering zal, in tijden van oorlog vooral, ook wel niet kunnen betwist worden, om hooge of lage geestelijken, die, zich met de staatsgeschillen inlatende, daarin *tegen* haar partij kiezen, en zich vijandelijk gedragen, af te zetten en te verdrijven. Geene hooge of lage geestelijken moeten, in deze hunne betrekking, eenen vrijbrief kunnen vinden, om eene gecoustitueerde regering omver te werpen of hare maatregelen, voor het belang van den Staat en der burgers, te dwarsboomen of te verijdelen.

Dan zouden die geestelijken ophouden te zijn wat zij alleen zijn moeten en mogen: zij zouden eene hoogste, eene onstrafbare wereldlijke magt in den Staat vormen, door welke het Hof van Rome ook zijne *staatkundige* bedoelingen, ook zijne *materiële* belangen, in alle Staten van Europa, met de meest mogelijke kracht zou kunnen doen bevorderen.

Uit het antwoord der Spaansche regering, blijkt overigens voldoende, hoezeer die regering zich over de handelingen van den H. Vader, gedurende het woeden van den burgerkrijg, met grond te beklagen heeft; hoeveel het niet door Z. H. erkennen van de regering der Koningin; het niet vervullen der vacante bisschoppelijke zetels; het niet gelasten aan de hooge geestelijkheid om hare onderhoorigen zich te doen onthouden van deelneming aan den burgerkrijg; het benoemen daarenboven van den Bisschop VAN LEON, den raadsman van DON CARLOS en den hoofdaanstoker van den opstand, tot kerkvoogd van de in opstand zijnde gewesten, en het verleenen van dispensatie aan dezen Prelaat, door den H. Vader, toen hij voor het opperste geregtshof was gedaagd; hoeveel dit een en ander, zeggen wij, en menige verdere handeling ten nadeele der regering van Koningin ISABELLA, van den Heiligen Vader uitgegaan, er toe moet hebben bijgedragen, de Carlisten in hunnen tegenstand te versterken en aan te moedigen, den Pretendent te ondersteunen, en den burgerkrijg hardnekkiger, bloediger en langduriger te doen worden, dan deze anders zou geweest zijn.

Die krijg is thans geëindigd en de *staatkundige* wenschen en bedoelingen des H. Vaders zijn niet verwezenlijkt geworden. De God der legerscharen beschikte ten voordeele van die der Koningin, en het lang geteisterde Spanje heeft eindelijk uitzigt, om te komen tot verademing.

Met mogt verwachten, dat de H. Vader, deze hoogere beschikking eerbiedigende, daarin ootmoedig zou berusten en naar de leer, die Z. H. geroepen is te verkondigen, weder den geest van liefde en vrede, van orde en gehoorzaamheid aan de gestelde magten, den geest van verzoening en vergevensgezindheid in Spanje zou trachten te bevorderen; maar hoe weinig is de allocutie van Z. H. daartoe geschikt!

Niet alleen met opzigt tot dat ongelukkige land, maar ook ten aanzien van andere en vermogende Staten, meent Z. H. maatregelen te moeten nemen, en stukken te moeten uitvaardigen, die als allergevaarlijkst te beschouwen zijn voor de onafhankelijkheid en de gerustheid, voor het vreedzame bestuur over hunne onderdanen, der in die Staten gevestigde wereldlijke magten; en dit schijnt de wenschelijkheid en noodzakelijkheid aan te toonen, dat de vorsten van Europa nog tijdig maatregelen nemen, om de veldwinnende aanmatigingen van *wereldlyke* en *stoffelyke* magt van Z. H. met kracht te keer te gaan; en b. v., zich tot een congres vereenigende, met nauwkeurigheid en duidelijkheid de grenslijnen vast te stellen, tot welke de geestelijke magt van het opperhoofd der kerk zich in hunne respective staten zoude mogen uitstrekken en worden toegelaten, mitsgaders zich wederkeerig te verbinden, om elkander te ondersteunen en behulpzaam te zijn in het zorgvuldig te keer gaan van alle ongepaste bemoeijing, van alle aanmatiging van invloed of gezag in wereldlijke en stoffelijke aangelegenheden, waartoe de H. Vader zich mogt laten vervoeren.

Het lijdt geen den minsten twijfel, of dergelijke maatregel zou allerbevorderlijkst zijn voor de toekomstige rust van Europa; voor de goede overeenstemming tusschen Vorsten en onderdanen; voor de gehoorzaamheid, zooveel gevorderd, der geestelijken ook aan de wetten en verordeningen der wereldlijke overheid; tot wegneming van spanning en onrust tusschen de belijders van verschillende Godsdiensten; tot verwijdering van allen gewetensdwang, geestelijke vervolging en verdrukking; tot wering van verderfelijke gezelschappen of genootschappen; en om in waarheid binnen alle Staten van Europa echte en ware Godsdienstvrijheid te kunnen doen heerschen.

Wij vreezen niet in het minste, dat de weldenkenden en verlichten onder onze R. C. landgenooten, in dezen onzen wensch een aanranding zouden kunnen zien hunner Godsdienstige of geestelijke belangen. Deze toch hebben niets in het minste te maken met de *wereldlyke* magt van den H. Vader, welker uitbreiding te keer te gaan de ondervinding met elken dag meer aanwijst, voor de rust der regeringen en volken allernoodzakelijkst te zijn geworden.

Aan sommige bekommerde Zeeuwsche Vrienden.

Vreest niet, dat, bij wat groen, wat lichten opgestoken,
De Koning denk: *«zoo, zoo, de welvaart is ontloken:*
Hij zal daarin slechts zien Uw blijdschap Hem te aanschouwen,
Maar U niet voor geplaagd, door weelde of rijkdom, houên.

X.

HULDE AAN ZIJNE MAJESTEIT DEN KONING!

Ons welkom juicht U toe, uit 's harten diepsten grond,
O Koning! *die uw roem, op 't veld van 't Schoon Verbond*
Gehandhaafd hebt met éér, de menschheid tot een zegen,
Toen Ge' onder Leuvens wal de glorie hebt verkregen.

Ons welkom klinkt U *toe: maar 't krimpend' harte spreekt,*
Terwyl er by dit feest, een traan uit d'oogen leekt:
Want, by ons vreugdgeschal, doet zich de weemoed paren,
Doordien wy van rondsom, den staat des doods ontwaren.

De welvaart dezer stad zonk in haar puin ter neer. —
Aanschouwt haar diep verval, geweldigd Vorst en Heer!
Hoe onzer vad'ren erf, door al den druk der tyden,
Ontheil'gend werdt gesloopt, verwoest aan alle zyden.

Ons welkom galmt U *toe*, O Koning! *ons ten schild*
Beschikt, door Hooger Magt, in 't zegenen zoo mild;
Gij acht den nyv'ren mensch, en ziet zyn' tegenspoeden,
Gij wilt hem, door zyn deugd, ook voor gebrek behoeden.

Ons welkom stroomt U *toe: die klank is rein van aard.*
Want toch, de Oranjestam blyft steeds onze achting waard;
En Uw regtschapen ziel wil ook het goede werken,
Eén wenk van U *ter hulp, zal wis ons hart versterken.*

Geen trotsche woordenpraal, geen lage vleyery,
Bevlekken 't feestgejuich van Veere's burgery;
De waarheid doet haar stem alhier op 't krachtigst hooren,
O Koning! *mogt die toon Uw edel hart bekoren.*

Ons welkom juicht U *na! God schenke* U *hulp en kracht,*
De glans van Uwe kroon, verheerlyk Uw geslacht
De schepter dien Gij torscht, de troon door U *bestegen,*
Zy, in Uw wys beleid, ons Land en Stad ten zegen.

VEERE, den 23. Augustus 1841. B.

PUBLICATIE.

BURGEMEESTER EN WETHOUDERS DER STAD VLISSINGEN;

Gezien de missive van den Heer Luitenant-Kolonel Plaats-Kommandant dezer Vesting van den 6. dezer maand No. 201;

Gezien artikel 36 van het Plaatselijk Politie-reglement, waarbij het verboden wordt op de straten, kaaijen, markten, pleinen of andere publieke plaatsen, vuurpijlen, voetzoekers, springpotten, schietgeweer, en in het algemeen al hetgeen eenige schade of ongelukken veroorzaken kan af te schieten;

In aanmerking nemende dat, bij de meerdere hoeveelheid buskruid, welke tegenwoordig in 's Rijks magazijnen binnen deze vesting voorhanden is; het welzijn dezer stad en hare ingezetenen, gebiedend vordert dat vorenstaande verordening niet worde overtreden;

Gelet op 's Raads Resolutie van den 7. dezer maand;

Herinneren bij deze elk en een iegelijk aan het bestaande verbod; gelijk Burgemeester en Wethouders voorn. zoo veel des noods nader en bepaaldelijk verbieden bij deze, om, binnen eenig gedeelte dezer stad, vuurpijlen, voetzoekers, springpotten of andere vuurwerken hoe ook genaamd, af te steken; alsmede om schietgeweer of wat ook eenige schade of ongelukken zoude kunnen veroorzaken af te steken;

Burgemeester en Wethouders vertrouwen, dat een ieder te zeer zal doordrongen zijn van het gevaar, waaraan de stad, als daar ongelukkiger wijze brand mogt ontstaan, blootgesteld zoude wezen, — en de schromelijke gevolgen, welke zoodanige ramp voor de kostbare Rijks etablissementen niet alleen, maar ook voor de ingezetenen, hun leven en derzelver eigendommen en bezittingen zoude kunnen na zich slepen, — te zeer zal inzien, om niet te mogen veronderstellen, dat vorenstaande bepaling door een ieder behoorlijk zal worden nageleefd, en vleijen zich, dat inzonderheid bij gelegenheid van de aanstaande komst van Zijne Majesteit onzen geliefden en geëerbiedigden Koning, en de ontblooting van het Standbeeld voor den Admiraal DE RUIJTER, een iegelijk zich wachten zal, om, door in strijd met het gedane verbod te handelen, de algemeene rust en genoegen te storen.

Burgemeester en Wethouders brengen al verder ter kennis van de ingezetenen, dat aan de Plaatselijke Politie is aanbevolen, om tegen alle overtreding te dezen opzigte zorgvuldig te waken, en dat van wege den Heer Militaire Bevelhebber dezer vesting de noodige bevelen aan de militaire wachten uitgevaardigd zijn of zullen worden, om de Politie daarin op de krachtdadigste wijze te ondersteunen, en eindelijk dat alle overtreders zonder aanzien van personen zullen worden gestraft overeenkomstig artikel 471 no 2, en artikel 473 van het wetboek van strafregt, met boeten en gevangenzetting, met toepassing op dezelve van de artikelen 458 en 472 van gemeld wetboek.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de *Vlissingsche Courant* geplaatst.

VLISSINGEN, den 10. Augustus 1841.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Edel Achtbare
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.